 W Chrystusie

> Czuwajcie, trwajcie w wierze, bądźcie mężni, umacniajcie się.
>
> *— I Koryntian 16:13*

Książka: Nowy Testament / I Koryntian

Tematy: odwaga, zachęta, wiara, siła

Interpretacja:

Pierwszym wezwaniem zawartym w tym wersecie jest zachęta do czuwania i trwania w wierze. Oznacza to, że musimy być uważni i czujni, zwracając uwagę na to, co dzieje się wokół nas. Jako chrześcijanie mamy obowiązek zachowywać nieustanną czujność i nie pozwalać, by cokolwiek odciągnęło nas od wiary w Boga.

Drugim wezwaniem jest postawa odważnych i silnych ludzi wiary. Bycie chrześcijaninem nie oznacza słabości – wręcz przeciwnie. Wytrwanie na chrześcijańskiej drodze wymaga odwagi, siły i determinacji. Musimy postępować stanowczo i pewnie, pozostając zawsze wiernymi chrześcijańskim wartościom i naukom.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Błogosławiony niech będzie Bóg i Ojciec naszego Pana Jezusa Chrystusa, Ojciec miłosierdzia i Bóg wszelkiej pociechy; Który nas pociesza w każdym naszym utrapieniu, abyśmy i my mogli pocieszać tych, którzy są w jakimkolwiek ucisku, taką pociechą, jaką

> sami jesteśmy pocieszani przez Boga.
>
> *— II Koryntian 1:3-4*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian

Tematy: odwaga, Pocieszyciel, współczucie, zachęta, cierpienie, adoracja

Interpretacja:

Fragment *II Koryntian 1:3-4* wychwala Boga jako *Ojca* naszego *Pana Jezusa Chrystusa*. Oznacza to, że Bóg jest naszym duchowym Ojcem, a Jezus Chrystus – *Jego Synem*; w konsekwencji zarówno Bóg, jak i Jezus Chrystus dzielą tę samą boską naturę. Jest to fundamentalna prawda wiary chrześcijańskiej, ukazująca jedność między Bogiem a Jezusem Chrystusem i wskazująca, że dzięki Jezusowi Chrystusowi możemy utrzymywać bliską relację z Bogiem.

Ojciec miłosierdzia

Wersety te opisują Boga jako *„Ojca miłosierdzia”*, co oznacza, że jest On Bogiem miłosiernym i pełnym współczucia, gotowym przebaczać nam grzechy i obdarzać nas Swoją łaską. Jezus Chrystus, Syn Boży, nauczał o miłości i współczuciu; możemy zatem być pewni, że nasz *Ojciec Niebieski* kocha nas i prowadzi w każdej chwili. Ta krzepiąca prawda zachęca nas do szukania Bożego miłosierdzia w naszym życiu oraz do proszenia Go o pomoc i prowadzenie w trudnych chwilach.

Bóg wszelkiej pociechy

II Koryntian 1:3 przedstawia również Boga jako *„Boga wszelkiego pocieszenia”*. Oznacza to, że Bóg jest naszym Pocieszycielem w chwilach bólu i cierpienia. W momentach straty, choroby czy żałoby możemy szukać pocieszenia i wsparcia u naszego Ojca Niebieskiego, który kocha każdego z nas i zna nas osobiście. Obdarza On nas swoim pokojem, miłością i pocieszeniem, pomagając nam przezwyciężyć wszelkie trudne sytuacje, jakie niesie życie.

Dzielenie się pocieszeniem

II Koryntian 1:4 mówi, że Bóg pociesza nas we wszelkich naszych utrapieniach, abyśmy my z kolei mogli pocieszać tych, którzy przeżywają trudne chwile. Innymi słowy, dzięki pocieszeniu, jakie otrzymujemy od Boga w czasie utrapień, możemy nieść pocieszenie i wsparcie tym, którzy tego potrzebują.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Czyż ci nie nakazałem? Wzmocnij się i bądź mężny. Nie lękaj się i nie przerażaj, gdyż PAN, twój Bóg, jest z tobą, dokądkolwiek pójdziesz.
>
> *— Jozuego 1:9*

Książka: Stary Testament / Jozuego
Tematy: odwaga, zachęta, strach, Bog

Interpretacja:
Księga Jozuego stanowi istotną część *Starego Testamentu*, gdyż opisuje historię podboju Ziemi Obiecanej przez Izraelitów. W pierwszym rozdziale odnajdujemy niezwykle wymowny i motywujący werset, który podkreśla znaczenie siły i odwagi w życiu osoby wierzącej.

W tym fragmencie *Jozue* przygotowuje Izraelitów do zdobycia Kanaanu – ziemi, którą Bóg im obiecał. Pan zwraca się do Jozuego, zachęcając go do zachowania siły i odwagi podczas prowadzenia ludu Izraela w tej wyprawie. Choć wezwanie, by *„być mocnym i odważnym”*, może wydawać się proste, niesie ono ze sobą głębokie przesłanie dla życia wierzącego.

Siła i odwaga są dla wierzącego kluczowe, gdyż na swojej drodze napotykamy liczne próby, trudności i zmagania. Bycie chrześcijaninem nie oznacza, że nigdy nie doświadczymy chwil lęku, wątpliwości czy słabości. Cnoty te pomagają nam jednak trwać w wierze w Boga i zachować właściwą perspektywę. Podobnie jak Jozue, musimy pamiętać, że Bóg jest z nami zawsze – na każdym kroku naszej drogi.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Ale oni, ujrzawszy go chodzącego po morzu, myśleli, że to zjawa, i krzyknęli. Wszyscy bowiem go widzieli i przestraszyli się. Ale on zaraz przemówił do nich tymi słowami: Ufajcie, to ja jestem! Nie bójcie się!
>
> *— Marka 6:49-50*

Książka: Nowy Testament / Marka
Tematy: odwaga, strach, Jezus, cuda

Interpretacja:
Fragment ten znajduje się w Ewangelii według św. *Marka 6:49–50* i opisuje, jak *Jezus* kroczy po wodzie, zbliżając się do swoich uczniów, którzy podczas burzy znaleźli się na środku jeziora. Widząc Go idącego po wodzie, uczniowie wpadają w przerażenie, biorąc Go za zjawę; wówczas Jezus kieruje do nich słowa otuchy: *„Ufajcie, to ja jestem! Nie bójcie się!”*.

Historia ta ukazuje głębię nauczania Jezusa, które często wprawiało Jego naśladowców w zdumienie. Na pierwszy rzut oka chodzenie po wodzie wydaje się cudownym, lecz drugorzędnym wydarzeniem. Jednakże, zgłębiając symbolikę tego zdarzenia, możemy

odnaleźć praktyczne wskazówki dla naszego codziennego życia.

Znaczenie kontekstu

Warto zwrócić uwagę na kontekst tego fragmentu, gdyż niesie on nie tylko przesłanie dodające otuchy, ale także zapewnia o bezpieczeństwie i opiece pośród niepewności oraz lęku. Uczniowie, zaskoczeni burzą, sądzili, że są sami i nikt nie może im pomóc. Tymczasem Jezus przyszedł do nich, krocząc po wodach, które stanowiły dla nich zagrożenie, i w ten sposób ukazał swą moc oraz miłość, jaką ich darzył.

Refleksja nad tekstem

Fragment ten stanowi dla nas ważną lekcję. W chwilach kryzysu, gdy mierzymy się z lękiem lub niepewnością, naturalne jest poczucie bezbronności i bezradności. Jednak Jezus – tak jak był przy uczniach – zawsze jest blisko, nawet gdy Go nie dostrzegamy. Mówi do nas: *„Ufajcie, to ja jestem! Nie bójcie się!”* – co oznacza, że nie musimy się niczego obawiać, gdy jesteśmy z Nim.

Człowiek, który całkowicie ufa Bogu, nie lęka się niczego, wiedząc, że On jest zawsze obecny i gotowy nieść pomoc w każdej chwili, nawet w najtrudniejszych sytuacjach. Gdy drżymy w obliczu przeciwności losu, okazujemy brak wiary w moc, która nas podtrzymuje – moc Bożej miłości i miłosierdzia.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*